

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

KRISTIN
HANNAH

Totul
pentru
dragoste

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA AXINTE-CRISTEA

LITERA

București
2020

Capitolul 1

În acea zi neașteptat de însorită, străzile din West End erau pline. În tot orașul, mamele stăteau în pragul caselor cu mâna streășină la ochi, urmărindu-și copiii cum se jucau. Cu toții știau că în curând – probabil că a doua zi – o pâclă deasă avea să năpădească cerul, acoperindu-l și ascunzând soarele blând. Ploaia avea să cadă din nou.

În definitiv, orașul se afla în nord-vestul Pacificului. Ploaia venea în luna mai la fel de sigur precum o făceau fantomele în ultima zi din octombrie, ori cum se întorcea somonul, venind din mare.

– Chiar că e cald, zise Conlan din spatele volanului unui BMW negru, lucios și decapotabil.

Era primul lucru pe care-l spusese în decurs de o oră.

Se străduia să facă un pic de conversație, atâta tot. Angie ar fi trebuit să-i răspundă, să comenteze ceva despre frumoșii păducei înfloriți. Însă acel simplu gând o epuiza. În câteva luni, minusculele frunzulițe aveau să se încovoie și să se înnegrească; nopțile reci le secătuiiau, până la urmă, de culoare și le făceau să cadă la pământ, neobservate.

Dacă te gândeai la toate astea, ce rost mai avea să iei în seamă ceva atât de trecător precum înmugurirea și înflorirea?

Angie privea pe fereastră orașul ei natal. Nu mai fusese aici de câteva luni. Deși West End era la doar o sută șaptezeci și șase

de kilometri depărtare de Seattle, lui Angie distanța i se părea mai mare de-atât. Oricât de tare își iubea familia, îi era greu să-și părăsească propria casă. În lumea largă, existau copii peste tot.

Merseră în orașul vechi, unde, pe parcele mici de pământ, se construiseră, una după alta, case în stil victorian. Străzile erau umbrite de arțari uriași și deși, ce aruncau pe asfalt o broderie elaborată de lumini. În anii '70, acest cartier fusese inima orașului. Pe atunci copiii umblau peste tot, de la o casă la alta, călare pe biciclete Big Wheels și Schwinn. În cartier se organizau petreceri duminică de duminică, după slujbă, și se juca Red Rover¹ în fiecare curte din spatele casei.

Odată cu trecerea timpului, această parte din stat se schimbase, iar cartierele vechi deveniseră mai liniștite și mai prost întreținute. Pescuitul de somon se diminuase, iar industria lemnului primise o lovitură puternică. Oamenii care odinioară își câștigaseră traiul culegând roadele pământului sau pe cele ale mării, fuseseră dați la o parte și uitați; noii locatari își construiseră casele în pâlcuri, în subdivizii ce primiseră numele copacilor pe care-i tăiaseră.

Însă aici, pe acea fâșie din Alea Arțarului, timpul se oprise în loc. Ultima casă de pe stradă arăta exact ca în urmă cu patruzeci de ani. Vopseaua albă încă era imaculată și impecabilă; dunga verde-smarald strălucea. Nici unei buruieni nu-i fusese îngăduit să răsară pe pajiște. Tatăl lui Angie îngrijise această casă timp de patru decenii; fusese mândria și bucuria lui. În fiecare dimineață, după un weekend de muncă asiduă la restaurantul familiei, avea obiceiul să-și dedice jumătate din ziua liberă grădinaritului și îngrijirii casei. După moartea lui, mama lui Angie încercase să păstreze acest obicei. Asta era consolarea ei, precum și felul în care încerca să păstreze legătura cu bărbatul pe care-l iubise vreme de aproape cincizeci de ani. Atunci când munca grea o epuiza, mereu se găsea cineva s-o ajute cu treburile. De asta avea trei fiice, la urma urmei. Mama lor obișnuia să le amintească – în glumă, bineînțeles – faptul că îi erau datoare pentru că le suportase toanele de adolescente.

1 Joc pentru copii, echivalentul anglo-saxon al lui „Țară, țară, vrem ostași!”

Conlan opri mașina în curbă și parcă. Prelata decapotabilei se lăsă în jos automat, iar el se întoarse către Angie și o întrebă:

– Ești sigură că vrei s-o faci?

– Sunt aici, nu-i așa?

În cele din urmă, Angie se întoarse spre el. Părea epuizat; văzu asta în ochii lui albaștri, dar își dădu seama că el n-avea să spună mai multe, n-avea să scoată nici un cuvânt despre copilul pe care îl pierduseră în urmă cu câteva luni.

Rămaseră unul alături de celălalt, în tăcere. Aerul condiționat scotea un fâșâit ușor.

Vechiul Conlan s-ar fi aplecat s-o sărute, i-ar fi spus că o iubea. Acele câteva cuvinte de alinare ar fi salvat-o, însă vremea tandreței trecuse. Dragostea lor părea îndepărtată, la fel de estompată și de pierdută ca și copilăria lui Angie.

– Putem să plecăm acum. Să spunem că ni s-a stricat mașina, zise el, încercând să pară bărbatul de odinioară, cel care reușea să-și facă nevasta să zâmbească.

Angie nu se întoarse spre el.

– Glumești? Cu toții cred că am dat prea mult pe mașină. Pe lângă asta, mama deja știe că suntem aici. Poate că vorbește cu morții, dar aude la fel de bine ca un liliac.

– E în bucătărie și face zece mii de *cannoli*¹ pentru douăzeci de oameni. Iar surorile tale nu s-au oprit din vorbit de când au intrat pe ușă. În toată amețeala asta, am putea să ne sustragem fără probleme.

Conlan zâmbi. Pentru o clipă, firescul se instalează din nou între ei, ca și când n-ar fi existat vreo fantomă în mașină. Ea își dorea ca acea senzație de ușurare să dureze.

– Livvy a pregătit deja trei caserole. Probabil că Mira a croșetat o nouă față de masă și ne-a făcut tuturor șorțuri asortate.

– Săptămâna trecută ai avut două întâlniri pentru *pitch*² și ai filmat și o reclamă. Normal că n-ai avut timp de gătit.

1 Paste italienești dulci, originare din Sicilia

2 În industria publicității, atunci când mai multe agenții se luptă pentru același client, înaintează mai multe propuneri creative într-un *pitch* (un fel de licitație)

Bietul Conlan. După paisprezece ani de căsnicie, tot nu înțelegea dinamica familiei DeSaria. Gătitul era mai mult decât o slujbă sau un hobby; era un fel de monedă de schimb, iar din punctul ăsta de vedere Angie era falită. Tatălui ei, pe care-l idolatrizase, îi plăcuse faptul că ea nu știa să gătească, văzându-l ca pe un semn al succesului. Un imigrant care sosise în țară cu doar patru dolari în buzunar și care-și câștigase traiul hrănind alte familii de imigranți, fusese mândru că mezina lui câștiga bani muncind cu capul, și nu cu mâinile.

– Să mergem, zise Angie, nevrând să se mai gândească la tatăl ei.

Coborî din mașină și merse la portbagaj. Acesta se deschise fără zgomot, dezvăluind o cutie îngustă de carton. Înăuntrul ei era un tort extravagant de ciocolată, preparat de Pacific Desert Company, și o delicioasă tartă cu lămâie. Se întinse ca să apuce cutia, știind că cineva avea să-i aducă aminte de faptul că era incapabilă să gătească. Că mezinei, „prințesei“, i se dăduse voie să coloreze, să vorbească la telefon sau să se uite la televizor, în vreme ce surorile ei munceau în bucătărie. Acestea două n-o lăsau niciodată să uite că *papa* o răsfățase din plin. Ajunse la vârsta maturității, ele încă munceau la restaurantul familiei. Spuneau mereu că asta era munca *adevărată*, nu cariera în publicitate a lui Angie.

– Haide, zise Conlan, dându-i brațul.

Traversară aleea pietruită, dincolo de fântâna Fecioarei Maria, iar apoi urcară treptele. O statuie a lui Hristos îi întâmpină la intrare, cu brațele larg deschise. Cineva îi atârnase o umbrelă de încheietura mâinii.

Conlan bătu în ușă fără tragere de inimă și o deschise.

Casa vuia de zgomote – voci stridente, copii care alergau în susul și-n josul scârilor, frapiere umplute din nou, râsete. Fiecare piesă de mobilier din hol era îngropată sub un maldăr de haine, pantofi și cutii goale de mâncare.

Sufrageria era plină de copiii care jucau diverse jocuri. Candy Land¹ pentru cei mici; Crazy Eights² pentru cei mari. Nepotul ei cel mare, Jason, și nepoata ei, Sarah, jucau Nintendo la televizor.

1 Boardgame care îi învață pe cei mici să numere

2 Joc de cărți care poate avea între 2 și 7 participanți, similar cu vistul

Atunci când Angie intră în casă, cei mici strigară și se adunară în jurul ei vorbind cu toții deodată și încercând să-i capteze atenția. De când se știau, ea era mătușa care se așeza pe podea alături de ei, gata să se joace cu orice era „la modă“ pe moment. Nu le oprea niciodată muzica și nu le spunea că vreun film era nepotrivit. Odată întrebați, cu toții spuneau că tușa Angie era „cea mai tare“.

Îl auzi, în spatele ei, pe Conlan vorbind cu Vince, soțul Mirei. Auzi cum se turna o bătură în pahar. Își croi drum prin hoarda de copii și străbătu holul ce ducea la bucătărie.

Se opri în ușă. Mama ei stătea în fața blatului de tăiat carne supradimensionat din mijlocul încăperii, frământând aluatul pentru dulciuri. Făina îi acoperea jumătate de față și i se adunase în păr. Ochelarii ei – o relicvă din anii '70 – aveau lentilele mari cât sosierele și-i măreau ochii căprui. Mici broboane de sudoare i se adunaseră de-a lungul sprâncenelor și-i lunecau peste obrajii plini de făină, aterizându-i pe piept ca niște mici boboțe de aluat. În cele cinci luni care trecuseră de la moartea soțului ei, pierduse mult în greutate și încetase să-și mai vopsească părul. Acum, acesta era alb ca neaua.

Mira stătea în dreptul cuptorului, turnând gnocchi în apa fiartă. Văzută din spate, părea o fată tânără. Chiar și după ce născuse patru copii, era încă minionă, aproape ca o pasăre. Se îmbrăca adesea în hainele fiicei sale adolescente, ceea ce o făcea să pară cu zece ani mai tânără decât cei patruzeci și unu pe care-i avea. În acea seară își prinsese părul lung și negru într-o coadă care-i șerpuia până la brâu. Purta o pereche de pantaloni lucioși, strânsi pe picior, cu talie joasă, și un pulover roșu, tricotat. Acum vorbea, iar asta nu era vreo surpriză; ea vorbea mereu. Tatăl lor obișnuia să spună în glumă că fiica lui cea mare era ca un blender la turajie maximă.

Livvy stătea mai la stânga, tăind mozzarella proaspătă. Arăta ca un pix BIC în rochia ei de mătase neagră. Doar pământul de păr tapat era mai înalt decât tocurele pe care le purta. Cu mult timp în urmă, Livvy părăsise West End în grabă, convinsă că avea să devină model. Stătuse în Los Angeles până când începuse să audă la fiecare interviu întrebarea: *Vrei să te dezbraci, te rog?* În urmă cu cinci ani, imediat după ce împlinise treizeci și patru, se întorsese acasă,

amărată pentru că nu avusese succes și epuizată de atâta zbatere, trăindu-și după ea și cei doi fii, pe al căror tată nu-l văzuse și nu-l întâlnise nimeni din familie. Începuse să lucreze la restaurantul familiei, dar asta nu-i făcea plăcere. Se considera o fată de metropolă, prizonieră într-un orașel de provincie. Acum era măritată – din nou; ceremonia rapidă avusese loc în urmă cu o săptămână, într-o Capelă a Iubirii din Las Vegas. Cu toții sperau ca Salvatore Traina – al treilea ales – s-o facă, în sfârșit, fericită.

Angie zâmbi. Își petrecuse atât de mult timp în acea bucătărie, împreună cu acele trei femei; indiferent de cât de mult ar fi crescut și de drumul pe care ar fi apucat-o, asta avea să fie mereu casa ei. În bucătăria mamei se simțea mereu ocrotită și iubită cu adevărat. Deși ea și surorile ei aveau vieți diferite și fiecare tindea să se amestece prea mult în alegerile celorlalte, se simțeau de parcă ar fi fost firele aceleiași frânghii. Atunci când se uneau, erau de neînfrânt. Angie avea nevoie să se simtă din nou așa; jelise prea mult de una singură.

Intră în bucătărie și așeză cutia pe masă.

– Hei, dragilor!

Livvy și Mira se năpustiră asupra ei și o cuprinseseră într-o îmbrățișare ce mirosea a mirodenii italienești și a parfum. O ținură strâns; Angie simți umezeala lacrimilor lor pe gât, însă singurele vorbe rostite fură:

– Ne bucurăm că ești aici.

– Mulțumesc.

Își mai îmbrățișă o dată surorile, apoi se duse la maică-sa, care își deschise brațele. Angie se avântă în căldura îmbrățișării ei. Ca de obicei, mama mirosea a cimbru, a parfum Tabu și a spray de păr Aqua Net. Mirosurile tinereții lui Angie.

Mama o îmbrățișă atât de strâns, încât Angie fu nevoită să se desprindă ca să ia o gură de aer. Râzând, încercă să facă un pas în spate, dar maică-sa nu-i dădu drumul.

Angie se crispă instinctiv. Ultima dată când mama ei o strânsese atât de tare, îi șoptise la ureche: „Mai încearcă. Dumnezeu o să-ți dăruiască un alt copil“.

Angie se desprinse din îmbrățișare.

– Nu face asta, zise ea, încercând să zâmbească.

Rugămintea ei șoptită fu de ajuns. Mama întinse mâna după răzătoarea de parmezan și zise:

– Totu-i gata. Mira, strânge copiii la masă.

În sufragerie puteau să încapă lejer paisprezece oameni, iar în seara aceea erau cincisprezece. În încăperea mare, fără ferestre, tapetată în roz și roșu de Burgundia, piesa centrală era o masă veche de mahon, adusă din țara lor de origine. Lângă icoana lui Iisus era atârnat un crucifix sculptat în lemn. În jurul mesei se înghesuiseră atât adulții, cât și copiii. Din cealaltă cameră se auzea muzica lui Dean Martin.

– Să ne rugăm, zise mama după ce toată lumea se așeză.

Nu se făcu imediat liniște, așa că mama se întinse și-l atinse pe unchiul Francis pe creștet.

Unchiul Francis lăsa bărbia în jos și închise ochii. Toți ceilalți îi urmară pilda și începură să se roage. Vocile li se uniră într-una singură:

– Binecuvântează-ne pe noi, Doamne, și darurile pe care urmează să le primim din prinosul tău, prin bunăvoința Domnului nostru, Iisus Hristos. Amin.

Rugăciunea luă sfârșit, iar mama se ridică iute în picioare și închină paharul:

– Pentru Sal și Olivia, spuse, cu glas vibrant și buze tremurătoare. Nu știu ce să spun. Toastul e o treabă de bărbat, adăugă, iar apoi se așeză repede la loc.

Mira își atinse mama pe umăr și se ridică în picioare.

– Sal, fii bine-venit în familia noastră. Fie ca și voi să găsiți dragostea pe care mama și tata au împărtășit-o. Să aveți dulapurile pline și dormitoarele calde! le ură ea, iar apoi făcu o pauză și vocea i se îndulci... Și mulți copii sănătoși!

În locul râsetelor, bătăilor din palme și paharelor ciocnite, se lăsă liniștea.

Angie trase aer adânc în piept și se uită la surorile ei.

– Nu sunt gravidă, adăugă degrabă Livvy. Dar ne străduim.

Angie surâse, deși zâmbetul îi fu tremurat și firav, incapabil să păcălească pe cineva. Cu toții se uitau la ea, întrebându-se cum avea să primească vestea venirii unui alt copil în familie. Se străduiau din răputeri să n-o rănească.

Angie își ridică paharul.

– Pentru Sal și Livvy, le ură ea vorbind repede și sperând ca lacrimile pe care le avea în ochi să pară lacrimi de bucurie. Să aveți mulți copii sănătoși.

Invitații începură din nou să vorbească. Masa se transformă într-o frenezie de furculițe care zăngăneau și de cuțite ce zgâriau porțelanul, toate, amestecate cu râsete. Deși familia se reunea la fiecare sărbătoare importantă și de două ori pe lună, oaspeții aveau mereu ceva de povestit.

Angie privi peste masă. Mira purta o discuție animată cu mama despre o strângere de fonduri la școală, de care trebuia să se ocupe; Vince și unchiul Francis se certau în legătură cu meciul dintre Huskies și Ducks¹; Sal și Livvy se mai sărutau când și când; copiii cei mici se scuipeau între ei cu boabe de mazăre, iar cei mari se certau încercând să stabilească dacă Xbox era sau nu mai bun decât PlayStation. Conlan vorbea cu mătușa Giulia despre viitoarea ei operație pentru introducerea unei proteze a șoldului.

Angie nu se putea concentra la nimic. În mod sigur, nu era în stare să facă vreodată conversație de complezență. Sora ei voia un copil, deci asta urma să se întâmple. Probabil că avea să rămână gravidă între emisiunea lui Jay Leno și știri. „Vai, mi-am uitat diafragma!” Așa li se întâmpla tuturor surorilor ei.

După cină, în timp ce Angie spăla vasele, nimeni nu-i vorbi, dar toți cei care trecură pe lângă chiuveță o atinseră pe umăr sau o sărutară pe obraz. Știau că nu mai aveau ce-i spune. De-a lungul anilor se rugaseră de atâtea ori pentru ea, că pierduseră numărul. De aproape zece ani mama ei ținea o lumânare aprinsă în fața statuetei Sfintei Cecilia, însă în seara asta Angie și Conlan aveau să se urce în mașină tot singuri, un cuplu care n-avea niciodată să se înmulțească.

1 Oregon Ducks și Washington Huskies sunt echipe de fotbal american.

În cele din urmă, Angie cedă. Aruncă pe masă cârpa de vase și urcă în vechiul ei dormitor, o cameră gingașă, încă tapetată cu trandafiri în coșuri albe, cu pat dublu și așternuturi din șifon roz. Angie se așeză la capul propriului pat.

În mod ironic, odinioară stătuse acolo în genunchi, rugându-se să nu rămână însărcinată. Pe atunci avea șaptesprezece ani și se vedea cu Tommy Matucci, prima ei dragoste.

Ușa se deschise și în cameră intră Conlan. Soțul ei irlandez, înalt și brunet, arăta ridicol de nepotrivit în cămăruța ei de fată.

– Sunt bine, zise ea.

– Da, sigur...

Amărăciunea din vocea lui o înțepă. Dar n-avea ce face. El nu putea s-o aline; numai Dumnezeu știa cât încercase.

– Ai nevoie de ajutor, zise el, obosit.

Trecuse amar de vreme de când îi tot spunea cuvintele astea.

Conlan o privi vreme îndelungată. Ochii lui albaștri, odinioară plini de adorație, oglindeau acum o înfrângere de nesuportat. Cu un oftat, se întoarse și părăsi încăperea, închizând ușa în urma lui.

Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise din nou. În prag stătea mama, cu pumnii strânși în șoldurile-i înguste. Umerii rochiei de duminică erau mari precum în filmul „Blade Runner” și, practic, atingeau tocul ușii de fiecare parte.

– Mereu fugeai aici când erai tristă sau supărată.

– Iar tu veneai mereu după mine, zise Angie, făcându-i loc pe pat.

– Tatăl tău mă pune să vin. Nu știai asta, nu-i așa? o întrebă maică-sa, așezându-se alături de ea pe salteaua veche, care se lăsa sub greutatea lor. Nu suporta să te vadă plângând. Biata Livvy putea să-și verse plămâni, și el tot n-ar fi băgat de seamă. Dar tu... tu erai printesa lui. O singură lacrimă de-a ta i-ar fi rupt inima, continuă ea scoțând un oftat prelung, plin de dezamăgire și de înțelegere. Ai treizeci și opt de ani, Angela. E timpul să te maturizezi. Tatăl tău – fie-i țărâna ușoară – mi-ar fi dat dreptate acum.

– Nici măcar nu știu ce vrei să spui cu asta.

Mama îi puse un braț după gât și o trase mai aproape.

– Dumnezeu ți-a răspuns la rugăciuni. Dar fiindcă nu ți-a răspuns cum ai vrut, tu nu-l auzi. Așa că e momentul să ascuți.

Angie se trezi brusc. Răceala pe care o simțea pe față era de la lacrimi.

Avusese din nou visul cu copilul; acel vis în care ea și Conlan stăteau pe țărnișe opuse. Între ei, pe marea albastră și sclipitoare, se afla un ghemotoc mic, roz, înfășat. Plutea, depărtându-se centimetru cu centimetru, apoi dispărea. După ce dispărea cu totul, ei rămâneau singuri, mult prea depărtați.

Era același vis pe care-l avusese ani de-a rândul, pe când ea și soțul ei abia își mai târau picioarele de la un medic la altul, încercând procedură după procedură. Teoretic, fusese una dintre femeile fericite; în opt ani concepușe trei copii. Pe doi îi pierduse în urma unor avorturi spontane; cel de al treilea – fiica ei, Sophia – trăise doar câteva zile. Acela fusese sfârșitul pentru Angie și Conlan. Nici ea și nici el nu mai aveau puterea să încerce din nou.

Se depărtă ușor de soțul ei, își luă de pe jos halatul roz, cu șnur, și ieși din cameră.

Holul întunecat o aștepta. În dreapta ei, pereții erau plini de portrete de familie în rame groase de mahon. Portrete ale unor generații întregi ale neamurilor DeSaria și Malone.

Privi holul lung până la ultima ușă, cea închisă. Mănerul de bronz luca în lumina lunii, care se revărsa de la fereastra de alături.

Oare când îndrăznise ultima dată să intre în camera aceea?

Dumnezeu ți-a răspuns... E timpul să ascuți.

Trecu încet de scări și de camera pentru oaspeți, care era goală, înaintând către ultima ușă.

Se opri în fața ei și răsuflă adânc. Măinile-i tremurau atunci când deschise ușa. Încăperea era plină de un aer greu, stătut și impregnat de mușchi.

Aprinse lumina și închise ușa în urma ei.

Camera arăta impecabil.

Angie închise ochii, căutând alinare în întuneric. Acordurile dulci din *Frumoasa și Bestia* îi răsuna în gând, amintindu-i de prima

dată când închisese ușa acelei camere, cu mulți ani în urmă. Asta se întâmplase după ce hotărâseră să adopte un copil.

„Avem un copil pentru adopție, doamnă Malone. Mama, o adolescentă, v-a ales pe dumneavoastră și pe Conlan. Veniți în biroul meu ca s-o cunoașteți.“

Înainte de întâlnire, Angie stătuse patru ore ca să-și aleagă ținuta și să se machieze. Când ea și Conlan o întâlniseră, în sfârșit, pe Sarah Dekker în biroul avocatei, între cei trei se stabilise pe loc o conexiune. „O să-ți iubim copilul“, îi promisese Angie. „Poți să ai încredere în noi.“

Preț de șase luni minunate, ea și Conlan renunțaseră să se străduiască pentru conceperea unui copil. Sexul devenise din nou distractiv; reușiseră să se îndrăgostească din nou unul de celălalt, fără pic de efort. Aveau din nou o viață bună. Casa lor era din nou plină de speranță. Sărbătoriseră evenimentul alături de cele două familii ale lor. O aduseseră pe Sarah în casă și-și deschiseseră inimile către ea. O însoțiseră la fiecare consultație obstetrică. Cu două săptămâni înainte de termen, Sarah venise acasă cu niște tipare și cu vopsea. Ea și Angie decoraseră camera aceea. Tavanul și pereții erau acoperiți cu un cer senin și cu nori albi, pufoși. Garduri albe, în care se împleteau flori viu colorate, cu petalele ridicate, erau înconjurate de albine, fluturi și zâne.

Primul semn al nenorocirii sosise în ziua în care Sarah intrase în travaliu. Angie și Conlan erau la muncă. Se întorseseră acasă într-o locuință goală, suspect de liniștită, fără vreun mesaj pe robotul telefonic și fără vreun bilet lăsat pe masa din bucătărie. Când telefonul sunase, erau deja acasă de aproape o oră.

Merseseră spre telefon împreună, ținându-se de mână și vărsând lacrimi de fericire atunci când aflaseră vestea nașterii. Le luase un moment ca să înțeleagă cuvintele care urmaseră. Chiar și acum, Angie își amintea doar frânturi din conversație:

„îmi pare rău“

„s-a răzgândit“,

„s-a împăcat cu iubitul ei“,

„păstrează copilul“.